

[Aksel Larsen.]

er indlysende, at 30 pct.-reglen i folkeafstemningsparagraffen er aldeles urimelig og udemokratisk. Hvis man ønsker, at en folkeafstemning skal have betydning, skal man sørge for, at så mange vælgere som muligt møder frem. Når man har en bestemmelse om, at et lovforslag kun er forkastet, hvis mindst 30 pct. af samtlige vælgere møder frem og stemmer imod, så ved alle de andre, at hvis de bliver liggende hjemme på sofaen, er sagen i orden for deres vedkommende. Det er en udformning, der animerer folk til at være passive, når afgørelsen skal træffes. Man bør indrette det sådan, at ved folkeafstemningen er det flertallet, der afgør sagen, uanset om der er mange eller få, der stemmer. Det vil give interesse i befolkningen, og det vil også gøre partierne og pressen interesseret i at opfordre vælgerne til at møde frem og deltage i folkeafstemningen, og så får man et folkeafstemningsresultat, som — hvad valgdeltagelsen angår — virkelig er forsvarligt, og så får man en forsvarlig afgørelse af en vigtig sag, så afgøres den ikke af de passive vælgere.

Må jeg samtidig sige et par ord om den modificerede 4 pct.-regel, som man indfører i valgloven. Jeg ved, at valgloven kommer til første behandling i morgen, men jeg ved også, at der står i grundloven, at mandaterne skal fordeles i forhold til de afgivne stemmer. Det må være indlysende, at når denne klare formulering findes i grundlovsforslagets § 31, stk. 2, som jeg med den højtærede formands tilladelse vil citere:

„De nærmere regler for valgrettens udøvelse gives ved valgloven, der til sikring af en ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne fastsætter valgmåden,“

— når altså grundloven udtrykkeligt siger, at der skal være ligelig repræsentation for de forskellige anskuelser, er det direkte grundlovsbrud, hvis man derefter vil lave en valglov, der siger, at der skal ikke være ligelig repræsentation.

Jeg ved ikke, hvad der foregik ovre i statsministeriet, da de fem partier trak sig tilbage og gik derover udenom krigsministeriet for at holde deres krigsråd og prøve at nå til enighed, men jeg har unægtelig indtrykket af, at det springende punkt var, om de to regeringspartier ville forpligte sig til mod deres overbevisning at stemme for det socialdemokratiske forslag om 4 pct.-reg-

len, og om det radikale venstre og retsforbundet ville forpligte sig til mod deres tidligere udtalelser ikke at kæde spørgsmålet om valglovens udformning sammen med grundloven, således at man på den ene side kunne vedtage en grundlov, hvor der stod, at anskuelserne skulle ligeligt repræsenteres, og på den anden side kunne majoriteten i rigsdagen vedtage en valglov, der siger: vi giver pokker i, hvad der står i grundloven, vi bryder den ved første lejlighed. Nå ja, under indtrykket af folkestemningen er man blevet lidt bange, og man har modificeret 4 pct.-reglen, så at den i praksis bliver til en 3 pct.-regel, men det gør den ikke mere demokratisk og rimelig, og det er stadigvæk i strid med den grundlovsparagraf, jeg her har oplæst.

Må jeg så sige et par ord om frihedsparagrafferne. Jeg har i min tale i går bestræbt mig for at gøre dem til hovedsagen. Jeg mener, det er dem, man skal beskæftige sig med, men jeg forstår, at de øvrige partier mener, at dem skal man kun tale lidt om. Det mener jeg ikke befolkningen kan være tilfreds med, for det er dog disse paragraffer, der er afgørende for, hvordan befolkningen skal leve og har mulighed for at udøve indflydelse på statsstyret i dag. Det er aldeles udmærket, at man siger, at ingen kan forfølges på grund af sin politiske overbevisning, men det bliver mindre udmærket, når statsministeren stiger op her og siger, at han vil ikke ved denne lejlighed diskutere de politiske kartoteker, til trods for at førelsen af hemmelige kartoteker over borgernes politiske overbevisning eller formodede politiske overbevisning selvfølgelig må være i strid med den pågældende grundlovsparagraf; men statsministeren mener altså, at det er passende, at man har en administration, der bryder grundloven så kraftigt og så groft som vel muligt.

Jeg har talt om en række andre frihedsparagraffer, herunder trykkefrihedsparagraffen og foreningsfrihedsparagraffen. I denne forbindelse har jeg sagt, at lighed og retfærdighed skabes ikke, så længe vi har et kapitalistisk samfund med en velhavende overklasse og en besiddelsesløs underklasse, men jeg har tilføjet, at man kunne i hvert fald bøde lidt på uligheden ved at sikre sig, at vælgerne fik oplysning om, hvem der betalte den politiske agitation, og jeg har som eksempel nævnt de penge, som venstre får fra Industrirådet. Til min forbavselse